

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 118/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	Zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Pełnomocnik wnioskodawcy podniósł następujące zarzuty:</p> <p>1) obrazę art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa P., w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. poprzez błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że w okolicznościach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

niniejszej sprawy sumą odpowiednią zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w L. w sprawie (...) z dnia (...) r. wobec W. A. ojca wnioskodawcy, a uznanego winnym przestępstwa z art. 4 § 1 dekretu z 13 czerwca 1946 r. oraz kilku przestępstw z art. 259 k.k. i skazanego na śmierć z utratą praw publicznych i obywatelskich oraz przepadku mienia na rzecz Skarbu Państwa jest kwota 1 020 000 złotych;

2) obrazę art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i oparcie wysokości zadośćuczynienia na podstawie kwoty bazowej, tj. 10 000 złotych za miesiąc pobytu w więzieniu i ustalenie kwoty 1 020 000 złotych na rzecz wnioskodawcy syna W. A., a nie osobistej i indywidualnej krzywdy;

3) obrazę art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i zasądzenie

niewspółmiernie niskiej w stosunku do rozmiaru doznanej krzywdy kwoty zadośćuczynienia, gdyż całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny zatrzymania i traktowania, okoliczności aresztowania i osadzenia najpierw na Z. w L. (więzienie), a następnie w Wojskowym Więzieniu w B., długi okres izolacji, trudne warunki przebywania w zakładzie karnym, represje i ich skala oraz maltretowanie, jakich doświadczył ojciec wnioskodawcy w czasie izolacji, jak i brak relacji z bliskimi przemawiają za zasądzeniem dalszych kwot zadośćuczynienia;

4) obrazę art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez błędną wykładnię i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności sprawy, które miały wpływ na wymiar krzywd wynikający z orzeczenia wobec ojca wnioskodawcy kary, w

konsekwencji na
wysokość
zadośćuczynienia
dla J. A., a zwłaszcza
warunków, w jakich
odbywał skazany
(...) miesiący izolacji
w poczuciu rażącej
niesprawiedliwości,

5) obrazę art. 8 ust. 1
ustawy o uznaniu za
nieważne orzeczeń
wydanych wobec
osób

represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa P., w
zw. z art. 445 §
1 i 2 k.c. poprzez
błędną wykładnię
polegającą na
oddaleniu wniosku
o odszkodowanie na
rzecz wnioskodawcy
ponad kwotę 250
000 złotych za
szkodę doznaną
wskutek braku
pomocy ojca
wnioskodawcy W.
A., w tym w
gospodarstwie
rolnym, w
wychowaniu dzieci,
w pracach
dorywczych w
okresie od (...) r.
i odbywania kary
z wyroku byłego
Wojskowego Sądu
Rejonowego w L.
w sprawie (...) z
dnia (...) r. oraz
umieszczenia przez
pierwsze dwa lata w
więzieniu na Z. w
L., a następnie w
Wojskowym

Zakładzie Karnym w B., a w konsekwencji błędne przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie należne odszkodowanie to minimalne wynagrodzenie za każdy miesiąc pobytu w zakładzie karnym ojca wnioskodawcy pomniejszone o koszty utrzymania,

6) obrazę art. 8 ust. 1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa P. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że odszkodowanie przysługujące na podstawie tego przepisu dotyczy tylko szkód powstałych w związku z wykonaniem wyroku, podczas gdy przepis ten nie zwiera takowego ograniczenia, a stanowi podstawę do dochodzenia roszczeń za wszystkie szkody związane z represyjną działalnością organów państwa, czyli szkody wynikające bezpośrednio z

wykonania wyroku
byłego Wojskowego
Sądu Wojskowego
w L. w sprawie
(...) z dnia (...)
r. i jego skutki
oraz na błędnym
przyjęciu, że ustawa
lutowa ogranicza
odpowiedzialność
Skarbu Państwa do
skutków wydanego
wyroku, podczas gdy
ustawa lutowa nie
zawiera tego rodzaju
ograniczenia, a
jedynym kryterium
będącym podstawą
ustalenia tego czy
dany uszczerbek jest
szkodą i wynika
z wykonania w/
w wyroku sądu
wojskowego jest
normalne
następstwo
działania i
zaniechania, z
którego wynika,
co w konsekwencji
przekłada się na
możliwość objęcia
tym przepisem
szkód dalej idących
niż następstwo
fizycznego
pozbawienia
wolności, jeżeli
pozostają one w
adekwatnym
związku
przyczynowym z
represyjną
działalnością
organów państwa w
postaci wykonania
wyroku z dnia (...) r.
w stosunku do W. A..

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zasadne okazały się zarzuty i wywody zawarte w uzasadnieniu apelacji, w których zakwestionowano pomniejszenie należnego odszkodowania o 20% tytułem kosztów utrzymania, jakie poniósłby W. A., gdyby przebywał na wolności oraz z tego powodu, że „wśród artykułów spożywczych, jakie w ramach działalności niepodległościowej pozyskiwał był również alkohol”. Pozostałe zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Cztery pierwsze zarzuty podniesione w apelacji dotyczą zadośćuczynienia. W zarzutach tych skarżący wskazuje na „błądną wykładnię” lub „nieprawidłowe zastosowanie” przepisów, choć w rzeczywistości ani w tych zarzutach, ani w uzasadnieniu apelacji nie wykazał racjonalnie na czym owa „błądna wykładnia”, czy</p>	

„nieprawidłowe zastosowanie” miałyby polegać. Apelujący w znakomitej większości poprzestaje na samych ogólnikach i cytowaniu tez zawartych w orzeczeniach sądów, co samo w sobie nie może i nie podważa trafności orzeczenia Sądu Okręgowego w analizowanym zakresie.

Otóż, na przekór twierdzeniom pełnomocnika wnioskodawcy, Sąd Okręgowy kształtując wysokość zadośćuczynienia miał na uwadze wszystkie istotne okoliczności sprawy i żadnej z nich nie pominął, a co więcej, każdej z nich nadał odpowiednią rangę i wagę. Znalazło to swój wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zbędnym powielaniem byłoby przytaczanie okoliczności, którymi kierował się Sąd Okręgowy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia jest adekwatna do realiów ocenianego przypadku. Warto

zauważyć, że W. A. był pozbawiony wolności przez (...) miesiące. Doszło zatem do naruszenia jego dobra osobistego, tj. wolności. W związku z tym niewątpliwie doznał cierpień psychicznych i fizycznych. Było to dla niego traumatyczne przeżycie. Jego izolacja była długotrwała. W tym czasie został pozbawiony kontaktu z najbliższymi – też z małymi dziećmi. Co istotne, warunki bytowe izolacji były ciężkie. Niebagatelne znaczenie ma też to, że początkowo orzeczono wobec W. A. karę śmierci. Wszystkie te okoliczności zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy, czego skarżący zdaje się nie dostrzegać, a jak już wspomniano, podnosząc pierwsze cztery zarzuty ograniczył się w rzeczywistości do samych ogólników, które stanowią li tylko polemikę ze stanowiskiem Sądu Okręgowego i to całkowicie nieprzekonywującą. Apelujący przedstawił po

prostu własną, subiektywną ocenę „odpowiedniej”, czy „pełnej kwoty zadośćuczynienia” i nie wykazał, aby Sąd I instancji dopuścił jakiegokolwiek błędu, czy obraży prawa. Także przyjęcie, jako kwoty bazowej 10 000 złotych za każdy miesiąc pozbawienia wolności nie nasuwa żadnych wątpliwości. Jest to kwota odpowiednia, co Sąd Okręgowy nałżycie umotywowwał.

Uwzględniając przytoczone okoliczności, stwierdzić należy, że orzeczone zaskarżonym wyrokiem zadośćuczynienie z jednej strony stanowi odpowiednio odczuwalną wartość ekonomiczną, a z drugiej strony utrzymane jest w rozsądnych i sprawiedliwych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, właśnie w tej wysokości odzwierciedla ono indywidualne cechy konkretnego

wypadku, jaki
związany jest z
W. A.. Zaznaczyć
jednocześnie trzeba,
że kwota jakiej
tytułem
zadośćuczynienia
domaga się
pełnomocnik
wnioskodawcy jest
znacznie
wygórowana, jak
słusznie zauważył to
Sąd Okręgowy.

Przechodząc do
dwóch ostatnich
zarzutów i
związanych z nimi
wywodów zawartych
w uzasadnieniu
apelacji, a
odnoszących się
do odszkodowania,
to okazały się
one zasadne w
zakresie, w jakim
zakwestionowano w
nich pomniejszenie
należnego
odszkodowania o
20% tytułem
kosztów utrzymania,
jakie poniósłby W.
A., gdyby przebywał
na wolności oraz
z tego powodu,
że „wśród artykułów
spożywczych, jakie w
ramach działalności
niepodległościowej
pozyskiwał był
również alkohol”.

Wyjść trzeba od
tego, że pojęcie i
zakres
odszkodowania za
poniesioną szkodę,
o którym mowa

w art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, są takie same, jak w przypadku odszkodowania za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie, ujętego w przepisach art. 552 k.p.k., zaś w obu tych przypadkach przy orzekaniu odszkodowania winno się uwzględniać przepisy Kodeksu cywilnego, odnoszące się do szkody i obowiązku jej naprawienia. Wynika to z odesłań zawartych w art. 8 ust. 3 ustawy lutowej i w art. 558 k.p.k. Dlatego też przyjąć należy, że odszkodowanie, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, w art. 552 k.p.k. oraz w przepisach Kodeksu cywilnego opiera się na takim samym rozumieniu szkody i na tych samych regułach odnoszących się do sposobu jej określenia i naprawienia. Zgodnie zaś z art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody o charakterze majątkowym obejmuje straty, które poszkodowany poniósł (damnum

emergens) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lucrum cessans), przy czym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania, zobowiązująca sąd do precyzyjnego wyliczenia wartości szkody (gdy zaś nie da się tego uczynić, sąd może zastosować przepis art. 322 k.p.c.) i orzeczenia o jej naprawieniu tak, aby uszczerbek w majątku poszkodowanego został dokładnie wyrównany, a przyznane odszkodowanie ani nie było niższe od rzeczywistej wysokości szkody, ani jej nie przewyższało. Wyliczenie wysokości szkody o charakterze majątkowym winno więc mieć co do zasady charakter ścisły, poparty matematycznym wyliczeniem. Brak jest tu pola do ocen o charakterze wartościującym, czy odwoływania się do określonego systemu aksjologicznego. Nie sposób też pominąć, że art. 361 k.c. wyraża zasadę pełnego

odszkodowanie,
która jest jedną
z najdonioślejszych
zasad prawa
zobowiązań.

Oznacza ona, że
jeśli nic innego nie
wynika z przepisu
ustawy ani z umowy
między stronami,
poszkodowany
powinien uzyskać
naprawienie szkody
w pełnej wysokości
obejmującej
damnum emergens
i lucrum cessans, a
sąd, który orzeka w
przedmiocie
odszkodowania, nie
ma swobody jego
miarkowania (por.
J. Ciszewski [red.],
P. Nazaruk [red.]:
Kodek cywilny.
Komentarz
aktualizowany,
LEX/el 2022).

Przenosząc
powyższe na grunt
przedmiotowej
sprawy, za trafne
należy uznać
stanowisko
skarżącego, że
nieprawidłowe było
pomniejszenie
wyliczonego
odszkodowania
(zresztą zgodnie
z mechanizmem
zapropionowanym
przez prokuratora)
o 20% z tytułu
kosztów utrzymania,
jakie poniósłby W.
A., gdyby przebywał
na wolności. Prawdą
jest, że w przeszłości

taki sposób postąpienia był „preferowany” w orzecznictwie, co, jak się wydaje, znajdowało swoje zakotwiczenie w wytycznych wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej PRL z lat pięćdziesiątych (zob. uchwała ZO SN z 07.06.1958 r., 729/58, OSNCK 1958/4/34), które sformułowane zostały na gruncie odmiennego porządku prawnego i przed wejściem w życie Konstytucji z 1997 r. i obecnie muszą budzić uzasadnione wątpliwości. Rodzi to konieczność ponownej ich analizy, w szczególności pod kątem zasady słuszności i sprawiedliwości społecznej, wyrażonych w ustawie lutowej, które niewątpliwie nakazują orzekanie odszkodowania w granicach tego, co osoba represjonowana utraciła na skutek bezprawnego działania państwa (utracony dochód), nie zaś tego, czego w wyniku represji „nie zaoszczędziła”.

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny, za słuszny uznaje dominujący obecnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, zgodnie z którym nie jest prawidłowe sprowadzanie odszkodowania za szkodę spowodowaną uniemożliwieniem pracy zarobkowej osobie represjonowanej za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa P. do poziomu tych środków, które mogłaby przeznaczyć na swoje oszczędności. Odszkodowanie w oparciu o art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, wynikające z utraty przez represjonowanego dochodów powinno być zasądzone z uwzględnieniem pełnej kwoty utraconego przez osobę represjonowaną wynagrodzenia, nie zaś miarkowane do hipotetycznej kwoty możliwych do osiągnięcia przez nią oszczędności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2019 r., IV KK 351/18, LEX nr 327555 i z dnia 5 czerwca 2019 r.,

III KK 189/18, LEX nr 2692735). Sposób określenia zakresu kompensacji szkody, opierający się na założeniu, że przy miarkowaniu wysokości takiego odszkodowania należy odliczyć wydatki, które represjonowany poniósłby na utrzymanie własne i rodziny, wychowanie i kształcenie dzieci, na potrzeby kulturowe, rozrywkowe itp., gdyby pozostawał na wolności, jest zatem błędny. Nadto byłby on niesprawiedliwy szczególnie w sprawach takich, jak przedmiotowa, a zatem w odniesieniu do osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa P., w których wysokość uzyskiwanych dochodów musiałaby być w większości przeznaczana na bieżące potrzeby życiowe represjonowanego i jego rodziny. Istotą odpowiedzialności odszkodowawczej, o której mowa w art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, ponoszonej wszak przez Skarb Państwa na podstawie ryzyka,

jest pełne
wyrównanie
poniesionej szkody,
a zatem tego, co
zostało utracone,
a nie tego,
co nie zostało
zaoszczędzone.

Akumulowanie
środków
uzyskiwanych za
pracę należy do
sfery korzystania z
posiadanych
dochodów, a nie
ich pozyskiwania.
Nie może to zatem
stanowić kryterium
ustalania wysokości
odszkodowania,
które ma naprawiać
szkodę wynikłą z
pozbawienia
możliwości
uzyskiwania
dochodu.

Decydowanie o
sposobie
pożytkowania
potencjalnych
dochodów jest
uprawnieniem
poszkodowanego,
którego realizacja
nie ma znaczenia w
procesie szacowania
rozmiaru szkody
(por. wyroki Sądu
Najwyższego z dnia
5 czerwca 2019 r.,
III KK 189/18, LEX
nr 2692735, z dnia 7
listopada 2019 r., IV
KK 351/18, LEX nr
3275554, z dnia 28
października 2020
r., V KK 592/19, LEX
nr 3105475, z dnia
20 listopada 2020 r.,
II KK 295/19, LEX

nr 3209570 i z dnia 16 kwietnia 2021 r., IV KK 75/20, LEX nr 3229410). Należy również zauważyć, iż wskazany przez Sąd I instancji sposób miarkowania odszkodowania oparty jest na fikcyjnym założeniu, że możliwe byłoby zaoszczędzenie jakiejś hipotetycznej części wynagrodzenia za pracę. Tego typu założenie nie zostało jednak oparte na żadnych rzeczywistych obliczeniach, dokonanych przez Sąd I instancji i stąd, już choćby z tego tytułu, nasuwa uzasadnione wątpliwości co do swojej rzetelności. Gdyby zaprezentowany przez Sąd I instancji sposób wyliczenia uznać za trafny, to paradoksalnie mogłoby to prowadzić w szeregu sprawach do oddalenia wniosku o odszkodowanie, gdyby okazało się, że represjonowany w całości swoje dochody musiałby przeznaczyć na utrzymanie siebie i rodziny i racjonalnie nie mógłby gromadzić oszczędności, co

skutkowałyby rażąco sprzeczną z ratio legis ustawy lutowej i wręcz niweczyłby jej cel rekompensacyjny. Nie można też pominąć tego, że art. 5 ust. 5 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284), daje prawo do odszkodowania każdemu, kto został niezgodnie z prawem pozbawiony wolności, zaś art. 77 ust. 1 Konstytucji R. z 1997 r. nadaje obowiązkowi naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej, rangę zasady. Także i w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się, że przepis art. 41 ust. 5 Konstytucji RP jest samodzielnym źródłem prawa do odszkodowania z tego tytułu. Należyne uprawnionemu odszkodowanie powinno mieć co zasady charakter pełny - rekompensować zarówno szkodę materialną (doznana strata, utracony zysk), jak i niematerialną (por.

wyrok TK z 01.03.2011 r., P 21/09, OTK-A 2011, Nr 2, poz. 7). Mając zatem na uwadze wszystkie przytoczone wyżej względy, w ocenie Sądu Apelacyjnego, odszkodowanie powinno być zasądzone z uwzględnieniem pełnej kwoty utraconych przez represjonowanego dochodów, nie zaś miarkowane do hipotetycznej kwoty możliwych do osiągnięcia przez niego „oszczędności” (po potrąceniu 20% wydatków).

Poczynione uwagi odnoszą się również w pełni do pomniejszenia zasądzzonego odszkodowania w związku z tym, że wśród artykułów spożywczych, które W. A. pozyskiwał w ramach działalności niepodległościowej był alkohol. Poza tym, to, że czyny, za które represjonowany został skazany i odbył karę pozbawienia wolności stanowiły działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa P. zostało już przesądzone

w prawomocnym orzeczeniu, którym stwierdzono nieważność wyroku będącego podstawą odbywania tej kary. Sąd Okręgowy orzekając w przedmiocie odszkodowania nie może tej kwestii oceniać odmiennie.

W uzasadnieniu apelacji skarżący de facto skupił się na tych dwóch omówionych wyżej okolicznościach, które skutkowały obniżeniem odszkodowania. W pozostałym zakresie wywody pełnomocnika wnioskodawcy, które miałyby zmierzać do podwyższenia zasądzonego odszkodowania są nadzwyczaj ogólnikowe i nie poparte jakimikolwiek merytorycznymi argumentami.

Na koniec wypada zauważyć, że skarżący w swojej apelacji wielokrotnie powtarza, że W. A. był pozbawiony wolności przez (...) miesięcy, ale okoliczności tej nie wykazał przekonująco, a nawet nie podniósł

w związku z tym wprost żadnego zarzutu. Sąd Okręgowy przyjął, że były to (...) miesiące, idąc za wywodem prokuratora na rozprawie. To ustalenie nie zostało podważone skutecznie przez apelującego, choć rzeczywiście w zgromadzonych materiałach nie ma dokumentu, z którego wynikałaby konkretna data opuszczenia zakładu karnego przez W. A.. Niemniej, to na wnioskodawcy spoczywa ciężar wykazania, iż okres pozbawienia wolności był dłuższy aniżeli przyjęto to w zaskarżonym wyroku, a jak już wspomniano, w apelacji nie naprowadzono żadnych przekonujących dowodów na to, że było inaczej aniżeli przyjął to Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzone w punkcie 1 na rzecz J. A. odszkodowanie podwyższył do kwoty 355 980 złotych.

Wniosek		
<p>Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł alternatywnie o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania wnioskodawcy w dalszej części, tj. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz J. A. dalszej kwoty 5 000 000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od prawomocnego wyroku do dnia zapłaty oraz kwoty 730 000 złotych tytułem dalszego odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od prawomocnego wyroku do dnia zapłaty za niesłuszne aresztowanie i skazanie oraz osadzenie w Wojskowym Zakładzie Karnym – odbywanie kary pozbawienia wolności w wymiarze 107 miesięcy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za		

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Wnioski okazały się zasadne w takim zakresie, w jakim uwzględnione zostały podniesione w apelacji zarzuty, co skutkowało podwyższeniem zasądzonego odszkodowania do kwoty 355 980 złotych. W pozostałym zakresie wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie, ponieważ niezasadne okazały się skorelowane z nimi zarzuty. Powody takiej oceny zostały przedstawione wyżej.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano zaskarżony wyrok w mocy co do zasądzzonego zadośćuczynienia.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody, które zdecydowały o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały przytoczone przy okazji omówienia apelacji pełnomocnika wnioskodawcy i zbędnym powielaniem byłoby ich powtarzanie w tym miejscu.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądzone w		

punkcie 1 na rzecz J. A. odszkodowanie podwyższyl do kwoty 355 980 złotych			
Zwięzle o powodach zmiany			
Także powody powyższej zmiany zostały zaprezentowane przy omówieniu zarzutów podniesionych w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy i nie ma potrzeby powtarzania tego jeszcze raz.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 3 wyroku.	Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa P., Sąd Apelacyjny kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
I. P. H. K. P. G.		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W zakresie dotyczącym wysokości zasądzonego zadośćuczynienia i odszkodowania.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana